

Ar dažnai skaitai knygas apie paukščius? Kažin, kokios knygos turi ieškoti sliekas, jeigu nori juos pažinti? Gal jam nusipirkus „Sliekų žemės paukščius“, jei tik tokia yra parašyta. O gal...

Siuntinys su nauja knyga atkeliavo greitai. Praplėšęs žvilgantį popierių, sliekas suprato, kad ši knyga jam per sunki, – tik apsvijęs tris kartus, nutempė ją iki fotelio, o po trumpos mankštos užvilko ir ant stalelio kavai gerti – uf!

– Na, mano mielieji paukšteliai, pasirodykit! Taaaip... Ir kaipgi sudarytas tas paukštis? – sliekas ilgai apžiūrinėjo knygoje nupieštą paukščio kūno paveikslą. Štai čia vienokie kaulai, ten – kitokie, čia kaklas, galva. Nieko keisto, juk juos turi visi. Bet paukštis turi ir snapą! Sliekas pabandė įsivaizduoti, kaip tas snapas atrodo, – knygoje rašo, kad jis gali būti trumpas arba ilgas, plonas arba storas, lenktas ir net suplotas. O iš ko jis padarytas ir kaip atsiranda?

Sliekas suspaudė lūpas į vamzdelį ir ilgai staipėsi prieš veidrodį. Bet kad ir kaip stengėsi, snapas jam neišaugo.

A whimsical illustration of a computer desk. A brown mouse sits on a blue mousepad, looking up at a computer monitor. The monitor displays a scene with several birds: a purple bird with a long beak, a green parrot, a penguin, and a swan. A blue desk lamp hangs over the desk. A camera on a tripod is positioned to the left. A green grasshopper and a red ladybug are on the keyboard. A blue spider is on a web in the background. A blue pencil is hanging in the air.

Vieną dieną sliekas išgirdo keistą žodį:
ORNITOLOGIJA.

„Hmmm...“ – ilgai mąstė jis, susirangęs fotelyje. Kas tai galėtų būti? Sliekas žinojo, kas yra ekonomika, – ją mini tada, kai kalba apie pinigus. Dar žinojo, kad sliekalogija – tai mokslas apie sliekus. Ir, žinoma, filologija – jos reikia, kad išmoktum taisyklingai tarti slieko vardą. Bet ornitologija...

– Negaliu patikėti! – sliekas įsijungė kompiuterį ir ilgai skaitė visokius aiškinimus. – Tai tik mokslas apie paukščius.

Pamanykit, ir čia reikia mokslo! Net ir visai be mokslo sliekas žinojo, kad paukščiai – keisti padarai. Jie tokie, na, tokie... jų nepaliesi, neprišijaukinsi. Visi plunksnuoti, naguoti, snapuoti. Gali būti, kad pikti ir savo baisiais snapais mielai nutvertų slieką! Tačiau kokios nuostabios jų giesmės...

Taip ir nutiko. „Kažin, ar visa tai ir vadinasi ORNITOLOGIJA?“ – pagalvojo sliekas ir užmigo ilgu ilgu miegu. Jis miegojo ir sapnavo giedančią lakštingalą, prie lesyklos plazdenančius paukščius, o paskui – zyles ir varnėnus, tupinčius prie inkilų.

Nubudęs jis būtinai parašys knygą apie paukščius. Kaip ji vadinsis? To jis dar nespėjo sugalvoti. Bet knyga bus labai graži...